

LENINA KĀROGS

IZNĀK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 55 (5749)
12.
MAIJS
CETURTDIENA,
1988. GADS
Maksā 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJA PREIĻU RAJONA KOMITEJA UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOME LAIKRAKSTS

SOCIALISTISKAS SACENSĪBAS REZULTĀTI PAVASARA SĒJĀ (no 2. maija līdz 9. maijam)

Vieta un saimniecība	Iesēts (procentos)	
	vasarāju	graudaugu
1. «Nākotne»	47	52
2. Kirova	43	47
3. «Vārkava»	43	44
4. Aļlonas p. s.	40	49
5. M. Gorkija	42	44
6. K. Marksa	40	45
7. Oškaina	48	38
8. Suvorova	37	34
9. «Dubna»	37	44
10. «Rīts»	39	43
11. «Sīlukalns»	42	33
12. «Zelta vārpa»	38	43
13. Leņina	32	46
14. «Dzintars»	37	42
15. Rušonas p. s.	34	38
16. «Kr. Oktjabrj»	34	24
17. «Sarkanā ausma»	33	31
18. Dzeržinska	34	6
19. Rudzātu p. s.	31	31
20. Raiņa	24	26

Pārskats

par pavasara sējas gaitu līdz 1988. gada 11. maijam (pēc rajona agrorūpnieciskās apvienības dispečerdienesta ziņām)

Saimniecība	Iesēts (procentos)		
	vasarāju	graudaugu	kartupeļu
Dzeržinska	101	100	100
«Kr. Oktjabrj»	99.5	100	90
«Sark. ausma»	93	105	58
M. Gorkija	92	100	81
Oškaina	89	99	43
«Sīlukalns»	89	95	—
«Nākotne»	85	100	25
Kirova	85	100	—
Raiņa	84	100	37
«Vārkava»	84	95	25
K. Marksa	82	98	80
Aļlonas p. s.	81	100	45
«Rīts»	80	95	72
Rudzātu p. s.	80	85	25
«Zelta vārpa»	76	79	48
Suvorova	74	92	—
Leņina	69	100	14
Rušonas p. s.	67	77	23
«Dubna»	62	75	—
«Dzintars»	52	60	—
RAJONĀ	80	91	40

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc RARA dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govs māja I dekādē (t/kg)	+/- salīdz. ar iepriekšējo dekādi (t/kg)	+/- salīdz. ar to pašu laiku 1987. g. (t/kg)
«Sarkanā ausma»	13.3	+1.1	-0.4
Leņina	12.3	+0.3	-1.0
Dzeržinska	12.2	-0.1	—
M. Gorkija	11.9	+0.1	+1.0
«Rīts»	11.3	+0.1	-0.2
«Zelta vārpa»	11.1	+0.1	-0.2
Kirova	10.9	-0.5	-0.9
Oškaina	10.8	—	+0.9
Rušonas p. s.	10.6	—	-0.3
Raiņa	10.6	-0.3	-2.1
Suvorova	10.1	—	+0.5
K. Marksa	9.7	—	+0.7
«Nākotne»	9.7	—	-0.6
«Sīlukalns»	9.2	+0.4	+0.4
Rudzātu p. s.	9.2	-0.1	-0.4
Aļlonas p. s.	9.0	-0.2	+0.2
«Dzintars»	8.8	+0.1	-0.2
«Vārkava»	8.2	-0.3	-0.6
«Dubna»	7.6	+0.1	-1.4
RAJONĀ	11.1	+0.1	-0.2

Zaļot veterānu alejai!

Maija vējā šalko jaunie bērziņi, liepas un papeles, it kā sveicot tos, kuri iestādīja kociņus gar ceļu uz Sutru ciematu — kolhoza «Nākotne» topošo centru. Cik gadu būs mūsu lielajai Uzvarai, kad zaļos koku lapotnes? Sogad mūsu Uzvarai — 43. Un šo notikumu kolhozs «Nākotne», Rauniešu ciema padomes izpildkomiteja un mūsu skola atzīmēja, iestādot veterānu aleju. Strādāja visi; gan veci, gan jauni. Piedalījās arī veterāni. Viņus — K. Drugoveiko, J. Magdalonoku, B. Cīvkuļi, S. Lazdānu, J. Matrosovu — sveica saimniecības partijas pirmorganizācijas sekretārs J. Grandāns, kluba vadītāja M. Leimane un skolēni.

Veterānu atmiņas... Varbūt kādam no klātesošajiem, it sevišķi jaunajai paaudzei, par istu atklājumu. Klūva cilvēks, kurš dzīvo kaimiņu sādžā. Katrā ziņā veterānus visi klausījās ar lielu interesi un uzmanību.

Ar šo dienu mūsu skolai ir vēl viens šefības objekts, un tas prasa nopietnu attieksmi.

R. SUDNIKA,

Sutru astoņgadīgās skolas direktora vietniece

Piemiņas mītiņš Preiļu brāļu kapos.

sagatavošanai šim nozīmīgajam un atbildīgajam dzīves posmam.

Atmiņās par kara gaitām daļiņās Lielā Tēviņas kara veterāni A. Logiņš un U. Tarasenko. Viņi jauniešiem vēlēja dienesta laikā neaizmirst pašas galvenās padomju karavīra īpašības — savstarpēju izpalīdzību un biedriskumu. Tās palīdz pat visgrūtākajos mirkļos.

Īpaši vēriji jaunieši klausījās savu vienaudžu V. Nikolajeva un P. Kajiņovska stāstījumā. Šie puiši dienējuši Afganistānā. Viņu vēlēšums topošajiem karavīriem — krāt zināšanas un neutināt sevi, bet norūdīt. Gatavoties dienestam kā morāli, tā fiziski.

Savukārt par to, kā skolu jaunieši jau tagad gatavojas dienestam Padomju Armijā, stāstīja Preiļu 1. vidusskolas 11. klases audzēkņis A. Adamovičs un Preiļu 2. vidusskolas 10. klases audzēkņis J. Vasiļjevs.

Pasākuma dalībnieku stāstījums mijās ar jautājumiem, atbildēm. Skanēja dzejas rindas un dziesmas. Gan tās, kas atsauc atmiņā tālos kara gadus, gan tās, ko šodien dzied un ar kurām par mieru cīnās mūsdienu jaunieši.

Piemiņu godinot

8. maija vakarā pulcējās Lielā Tēviņas kara veterāni un pilsētas uzņēmumu, organizāciju un skolu komjaunieši un jaunieši.

Ziedi un lāpas bija rokās gājiena dalībniekiem. Bet sirdīs? Sirdīs mijās atmiņas, prieks, sāpes, pateicība. Savilņojums, kas ikvienu pārņēma, tuvojoties Brāļu kapiem.

Satumsa. Plīvoja lāpu uguns. Skanēja smeldzīgas melodijas un pateicības vārdi tiem, kas atdevuši savas dzīvības, lai dzīvotu mēs.

Un tad — klusuma minūte, ko pārtrauca vienīgi rāķešu šāvieni. Skaisti, nelaimīgi nevēstoši.

Iestājies miera četrdesmit ceturtais pavasaris...

S. JOKSTE

9. maijā Preiļu brāļu kapos pulcējās pilsētas iedzīvotāji, rajona partijas, padomju, komjaunatnes un arod biedrības organizāciju vadītāji, darbinieki, lai vēlreiz pieminētu un

godinātu tos padomju karavīrus, kas atdeva savas dzīvības par mūsu sociālistiskās Dzimtenes brīvību un neatkarību.

Piemiņas mītiņu atklāja un klātesošos uzrunāja Latvijas KP Preiļu rajona komitejas pirmais sekretārs V. Solovjovs. Viņš uzsvēra, ka šodienas paaudze svēti glabā kauju veterānu tradīcijas, ka ar darbiem pierāda savu politisko un pilsonisko briedumu.

Rajona kara komisārs apakšpulkvedis V. Suprūns un kara un darba veterānu rajona padomes priekšsēdētājs, bijušais 130. Latviešu strēlnieku korpusa cīnītājs A. Logiņš atgādināja tās grūtības, tos lielos upurus, ko karš uzspieda mūsu zemei un tautai.

Komjaunatnes rajona komitejas pirmais sekretārs V. Vilcāns atzīmēja, ka bijušo frontinieku rūdījums palīdz uzvarēt tos, kas traucē šodienas pārkārtošanās procesu. Viņš atzina, ka šodienas jaunatnei ir uzlikts milzīgs atbildības slodzs — celt mūsu valsti nākamajā gadu tūkstoši.

Mītiņa dalībnieki godināja varoņus ar klusuma brīdi. Kritisks kaujinieku mužīgās atdušas vietā nogūla vaināgi un viskrāšņākie pavasara ziedi.

K. PRIEDITIS

Reids

5. maija rītā devāmies uz dažām rajona saimniecībām, lai pārbaudītu, cik kvalitatīvi zempopji sastrādā augsni un kā paveic sēju. Vispirms nolēmām pārinterēties, kā rit pavasara lauku darbi. Jaunaglonas 58. profesionālā tehniskās vidusskolas palīgsaimniecībā. Atgādinām, ka zemes platība te samērā neliela, ka tehnikas pietiekami. Bet — ko mēs redzējām?

Satikām minētās palīgsaimniecības vadītāju Jāni Skaparu un agronomu Valentīnu Zeili. Un visi kopā vērojām, cik pielūzota ir saimniecības teritorija — te bezgala daudz metāllūzņu, pat pilnīgi veseli agregāti pamesti liktena ziņā. Uzreiz nomanāms, ka trūkst īsta saimnieka. Bet — šādos apstākļos topošie mehānizatori mācās strādāt...

Vasarāju sēja praktiski beidzas. Pašreiz Kristapiņu meliorācijas objektā, kur meliorācijas darbi nav pabeigti, notiek sēja. Redzam, ka augsne sastrādāta slikti. Noprotam, ka vainojama

Rudenī nepaveiktais kavē

zemes nekvalitatīva apāršana rudenī.

Mums paskaidro, ka slikti aruma «autori» ir skolas kurasanti. Mācījušies, lūk, tāpēc arī tik nekvalitatīvi strādājuši.

Taču, kad papētījām sējmašīnu, tad vairs nebija iespēju kaut kā atrunāt — viss te skaidrs. Sējmašīnai trūkst speciālo lemesīšu, esošajiem nav pierīkoti tīrītāji, graudu pievadi nav nostiprināti, miežus sēj, bet minerālmēsli netiek iestrādāti. Piebildīsim, ka sēšana uzticēta nevis māceklim, bet jau pieredzējušam mehānizatoram. Diemžēl...

Pie degvielas tvertnes piebraucis kāpurķēžu traktors, notiek degvielas iepildīšana. Te klāt ir skolas meistars Petrovs un divi kurasanti. Papētām: kultivatorus (aiz kāpurķēžu traktora) darbam nav pienācīgi sakārtoti, arī degvielu izsniedz bez jebkādas kontroles. Tepat arī agregāts šķidrā kompleksā mēslojuma iestrādāšanai, bet...no tvertnes mēslo-

juma straumīte tek uz ceļa. Kādu darba kultūru šeit var apgūt topošie mehānizatori?

Traktoristiem ceļazīmes neizraksta, neuzskaita degvielu un smērvielu izlietojumu, nav paredzīto graudu transportēšanai no klēts uz lauku. Apmēram autokrava minerālmēslu (slāpekļis) izgāzta piebūvē, kuraj pat durvju nav. Rodas iespāids, ka šī saimniecība ir pagalam nolaista stāvoklī. Ja profesionāli tehniskās vidusskolas administrācija neieņedīs kārtību savā mācību palīgsaimniecībā, tad isti ļabi sagatavotus mehānizatorus nesa-

nas. Jāteic, ka augsni sastrādā ļabi, taču rudens aruma «grēkus» ne visur pilnībā izdodas novērst. Sējmašīnas ir labā tehniskā kārtībā, kopā ar graudiem iestrādā minerālmēslus. Pats sējas process notiek kvalitatīvi. Taču jāpiebilst, ka lauka malā tomēr rāliek apmēram metru plata neizmantota zemes josla. Un vēl — vienā vietā pāri ganībām iebraukts ceļš (apmēram 20 metru plats). Gribam aizrādīt, ka uz istā ceļa vajag aizbērt dažas bedres. Tad nevajadzēs postīt zālājus, lai pievestu degvielu, sēklas, minerālmēslus. Ir jāpānāk, lai katrs zemes hektārs dotu labumu, lai lauksaimnieciskās produkcijas ražošana nemītiģi palielinātos.

F. ŅIKIFOROVS,

tautas kontroleis Preiļu rajona komitejas inspektors

G. SKUTELE,

rajona agrorūpnieciskās apvienības vecākā agronome

DZĪVOKĻU CELTNIECĪBA: PROBLĒMAS UN RISINĀJUMI

Korespondente. — Pēdējā laikā individuālajai dzīvokļu celtniecībai tiek veltīta partijas, padomju un saimniecisko orgānu liela uzmanība. Kas ir tās pamatā?

V. Nikolajevs. — Iemeslu ir daudz. Gan nepieciešamība nostiprināt laukos speciālistus, gan atrisināt Pārtikas programmu, gan uzlabot finansu situāciju valstī, gan vēl kas cits. Ja runājam konkrēti par mūsu rajonu, tad skaidrs, ka bez individuālās celtniecības netiksim galā ar dzīvokļu problēmu. Daudzdzīvokļu māju celtniecība rajona pilsētās praktiski izbeigusi. Bet laukos nav cilvēku, kas šīs mājas apkalpotu.

Kor. — Vai tas nozīmē, ka individuālās celtniecības attīstības pamatā būs citu būvniecības veidu zaudējumi?

V. N. — Protams, nē. Situācija jāizlīdzina. Šādas celtniecības iespējas taču daudzus gadus bija atstātas novārtā. Līdz šim attiecība starp individuālo un daudzdzīvokļu celtniecību bija par labu lielajām mājām (30 procenti pret 70 procentiem). Es uzskatu, ka optimālais variants ir 80 procenti individuālo un 20 procenti daudzdzīvokļu māju. Priekšroka noteikti jādod kooperatīvajai celtniecībai. Šīs mājas vienmēr ir arī kvalitatīvākas.

Bet nevajag krist no vienas galējības otrā. Kā starpvariantu mēs iesakām būvēt savienotas mājas vairākām ģimenēm. Tādā veidā būs iespējams saglabāt ne tikai individuālās celtniecības īpatnības, bet arī ekonomēt līdzekļus un materiālus, saglabāt senās kaimiņu attiecības starp cilvēkiem. Un tas nav mazsvarīgi.

Kor. — Tagad mēs daudz un dažādos līmeņos runājam par individuālās celtniecības tempu paātrināšanu. Taču bez organizatoriskās un materiālās nodrošināšanas tālāk par runām netikt. Kas vispirms ir jāizdara, lai no mūsu iecerēm un projektiem būtu īstama atdeve?

V. N. — Gribu uzsvērt, ka vēlēšanos pašiem būvēt māju iz-

Māja ģimenei

Par individuālās dzīvokļu celtniecības šodienu un perspektīvām stāsta Preiļu rajona arhitekts V. NIKOLAJEVS.

teicis agrāk nepieredzēts daudzums cilvēku. Mums ir jau trīspadsmit pieteikumi individuālo māju projektiem. Lai šī labā cilvēku tieksme neapdzinātu, mums vajag krietni pastrādāt. Darbam jānotiek vairākos virzienos.

Pirmais no tiem — vai ir pietiekams daudzums apbūves gabalu? Rajonā tā ir problēmu problēma. Līdz šim mēs saņēmām papildus iecirkņus, iejaucoties svešā teritorijā. Vārdus sakot, vienam saimniekam nopētam gabalu zemes un atdevām to citam. Tas, bez šaubām, nav pareizs jautājuma risinājums.

Republikas Ministru Padome devusi atļauju atsavināt astoņus hektārus zemes no kolhoza «Zelta vārpa» par labu Līvāniem. Būs iespējams iedalīt apmēram 70 apbūves gabalus. Pilsētas izpildkomitejai ir jāpiesaka un jāīsteno projekts individuālajai apbūvei, tas ir, jāsadala iecirkņi, jāizveido ielas, jāierīko ceļi un apgaismojums.

Preiļos situācija ir nedaudz labāka. Taču jāņem vērā arī perspektīva. Bet tā ir tāda, ka turpmāk pilsētas robežās apbūves gabalu nebūs. Ko iesākt? Jau tagad (un tas ir otrais darba virziens) vajag izstrādāt sekojošu ideju: atļaut pilsētniekiem būvēties uz kolhoza zemes, tuvu (līdz vienam kilometram) pie pilsētas. Labi taču zināma piepilsētas celtniecības pieredze. Ir lietderīgi tos veidot uz kooperatīviem pamatiem, vienlaikus ceļot veikalu, sadzīves pakalpojumu punktu un tā tālāk.

Individuālā celtniecība nav iedomājama arī bez kāda dienesta, kooperatīva vai firmas (iespējams, ka tā varētu būt arī reģionāla) izveidošanas, kas specializētos individuālo dzīvojamu māju celtniecībā. Pašreizējie rajona celtniecības organizāciju plāni — viens vai divi namiņi — ir pārāk niecīgi, salīdzinot ar mūsu vajadzībām. Sākumā gan firmai vai kooperatīvam var rasties problēmas pasūtījumu trūkuma dēļ. Nu, tad vajag uzcelt māju,

tā teikt, parādīt, cik vērts ir prece. Tad arī pieprasījums radīsies pats no sevis.

Nekavējoties vajag atrisināt jautājumu par iedzīvotāju nodrošināšanu ar būvmateriāliem. Tiem jābūt pilnā sortimentā un labā kvalitātē. Mums ir maz apdares materiālu (tajā skaitā — arī ģipša materiālu), māla un betona dakstiņu. Tā ir mūsu lielā rūpe.

Visbeidzot — vēl viens ceļš, proti, individuālās celtniecības propaganda. Celtniecības ministrijai laiks parūpēties, lai krāsainie ilustrētie žurnāli, prospekti tomēr parādītos klajā un ne retāk kā reizi divos gados. Mēs paši ielās izvietosim stendus, kuros izstādīsim un periodiski nomainīsim labāko projektu paraugus, glītākās un labiekārtotākās ēkas. Ceram, ka īpašniekiem tas laus paskatīties uz savu mītni gluži citādām acīm.

Ir sāpīgi redzēt mājas, kas ieaugušas nezāļu džungļos. Tā, piemēram, ir kolhoza «Silu-kalns», arī Vārkavā un Silajānos. Rodas iespāids, ka māja nav vis dzimtas ligzda, bet tikai īslaicīga pietura, gultas vieta. Toties Rožupē laudis dzīvo un acīmredzot taisās dzīvot vēl ilgi.

Kor. — Starp citu, kā individuālās mājas un ciematī izskatīsies arhitektoniski?

V. N. — Dažādi. Prasība te ir tikai viena — arhitektūra nedrīkst būt primitīva. Jau tagad ir un turpmāk arī būs ielas, ko projektējis viens autors. Šādas ielas sastāv no individuālo māju grupas, izveidotas pēc projektiem, kas radušies mūsu birojā, celtas, nemot vērā reliefa īpatnības. Preiļos tādas mājas ir Celtnieku ielā, bet Līvānos — Oktobra ielā pilsētas ezera krastā.

Kor. — Domāju, ka pēc šīs sarunas mūsu lasītājiem noteikti radīsies vēlēšanās uzcelt sev māju. Valsts piedāvā šādu iespēju, iekļaujot tur arī krietnu aizdevumu. Vērts riskēt. Paldies par stāstījumu!

L. KUZMINA

Latvijas Kultūras fondam

Vārkavas vidusskolā pulcējās skolēni, skolotāji, sabiedrības pārstāvji. Afišās vēstīja, ka skolā notiks pašdarbības kolektīvu svētku koncerts, kurš veltīts Latvijas Kultūras fondam. Katrs koncerta dalībnieks un skatītājs varēja izdarīt ziedojumu, ko pārskatīs Kultūras fondā.

Šī ideja dzima skolas komjau-natnes komitejā. Sākumā uz pārāk lielu atsaucību necerējām, jo ne velti presē daudzārt rakstīti, ka mēs vēl neprotam ziedot, tāpat kā neprotam būt zēlsirdīgi. Tomēr nolēmām pamēģināt. Izrādījās, ka mūsu bažas bija vērtīgas.

Lielu gandarījumu guvām jau pirms pasākuma, jo koncertā gribēja piedalīties arī tuvāko

ciemu pašdarbnieki. Tie bija Rožkalnu ciema dejotāji (vadītāja M. Dzene) un bērnu darza «Pienenīte» sieviešu vokālais ansambļs (vadītājs V. Lācis).

Svētku koncertā skanēja Vārkavas novada dziesmas, citas tautasdziesmas, ritēja gan lielo, gan mazo dejotāju solī, pārliecinoši skanēja jauno daiļlasītāju balsis. Visus pašdarbniekus un skatītājus vienoja kopēja doma, ka mēs darām vajadzīgu, svētīgu darbu.

Pēc koncerta visi tā dalībnieki bioloģijas skolotājas H. Pizičas vadībā stādīja augļu dārzu pie skolas. Tā bija laba mācību stunda visiem skolēniem. Vārbūt kāds padomāja, ka nevar tikai lauzt un piesārņot, ka beidzot ir

jāsāk sakopt katram savs pagalmi. Visiem kopā — tā māja, tā zeme, kuru mēs saucam par Dzimteni.

Kad pasākuma rīkošanas komisija atvēra ziedojumu urnu, visi bija apmierināti — Latvijas Kultūras fondā no Vārkavas vidusskolas varēsīm pārskaitīt 114 rubļus.

Aicinām arī citas rajona skolas un iestādes aktīvāk atbalstīt mūsu republikas Kultūras fondu, jo arī mūsu rajonā ir daudz vēstures pieminekļu, kurus vajag restaurēt un sakopt.

A. VILCANE,

Vārkavas vidusskolas ārpusskolas darba organizatore

Konsultācija

Sociālās nodrošināšanas tālākā attīstībā un pilnveidošanā liela nozīme ir valsts līdzekļu, kas atvēlēti iedzīvotāju sociālai nodrošināšanai, racionālai izmantošanai. Rajona valsts uzņēmumos, iestādēs, organizācijās strādā divi tūkstoši vecuma un invaliditātes pensionāru. Strādājošajiem pensionāriem pensijas tiek izmaksātas, pamatojoties uz sociālās nodrošināšanas orgānu rīkojuma, darba vietās, izmantojot uzņēmuma, iestādes, organizācijas administrāciju palīdzību un sociālās apdrošināšanas iemaksu rēķinus. Pensijas izmaksā darba vietā par aizvadīto mēnesi vienlaicīgi ar darba algu.

Par pensijas pareizu aprēķināšanu un izmaksāšanu strādājošajiem pensionāriem ir atbildīgi uzņēmuma galvenais grāmatvedis un arodorganizācija. Administrācijai un arodorganizācijai jānoteic, kurā rīkojuma punktā paredzēti likumi, no ku-

Kā izmaksā pensijas

riem vadoties, jāizmaksā pensija konkrētajam pensionāram. Tas nozīmē, ka tieši uzņēmuma vai iestādes administrācija un arodorganizācija noteic, pie kādas kategorijas attiecināms strādājošais (vai viņš ir strādnieks, kalpotājs, inženiertehniskais darbinieks utt.).

Pensionāram iestājoties darbā, uzņēmuma, iestādes, organizācijas vadītājam par to piecu dienu laikā ir jāpaziņo attiecīgajai sociālās nodrošināšanas nodaļai. Diemžēl mūsu rajonā daudzās organizācijās tas netiek ievērots. Sakarā ar to pensionāri saņem pensiju bez darba algas uzskaitīšanas, kā rezultātā rodas pārmaksājumi un aizkavēšanās. Tādi gadījumi notika sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu avjovienībā, Līvānu slimnīcā, Preiļu 21. PMK, dzīvokļu saimniecības pārvaldē, sadzīves pakalpojumu kombinātā un citur. Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu avjovienībā

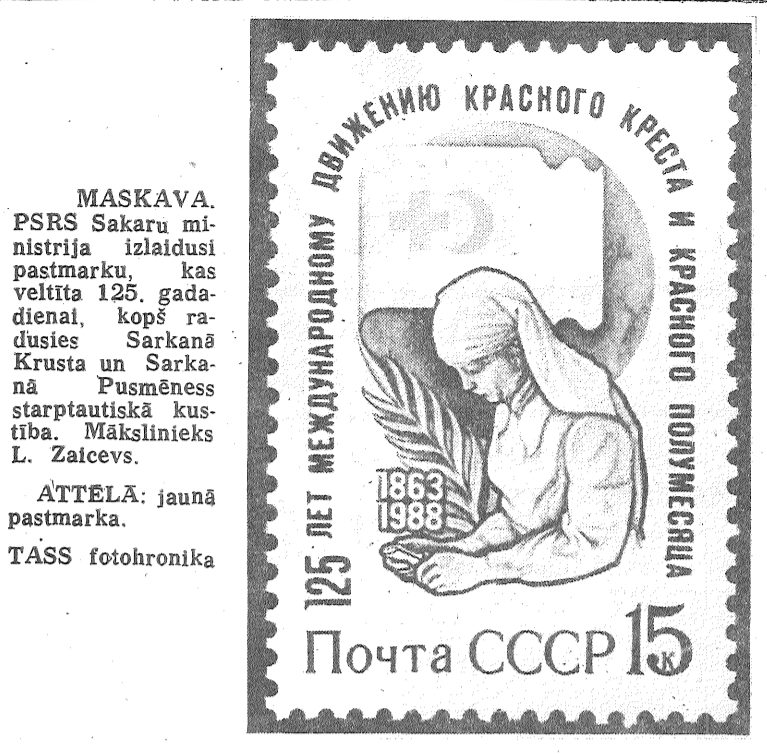
pensionāriem pārmaksāja 546,31 un 400,40 rubļus, Preiļu 21. PMK — 266,79 rubļus. Kopumā rajonā 1987. gadā pārmaksāti 2 tūkstoši rubļi.

Sociālās nodrošināšanas nodaļa bieži pieprasa izziņas par pensionāru izpeļu konkrētos mēnešos — lai precizētu pārmaksājumus. Tās nesāņemot laikā, reizēm aizkavējas pensiju izmaksa pensionāriem.

Turpmāk, ja organizācijas vai uzņēmuma kadru inspektors par pensionāra pieņemšanu darbā sociālās nodrošināšanas nodaļai nepaziņos savlaicīgi, tas tiks darīts zināms augstākstāvošai organizācijai. Lai veiktu konkrētus pasākumus pret darbinieku, kas pieļāvis pensiju likumu pārkāpumus.

J. UPENIECE,

rajona izpildkomitejas sociālās nodrošināšanas nodaļas informācijas automatizētās apstrādes inženiere

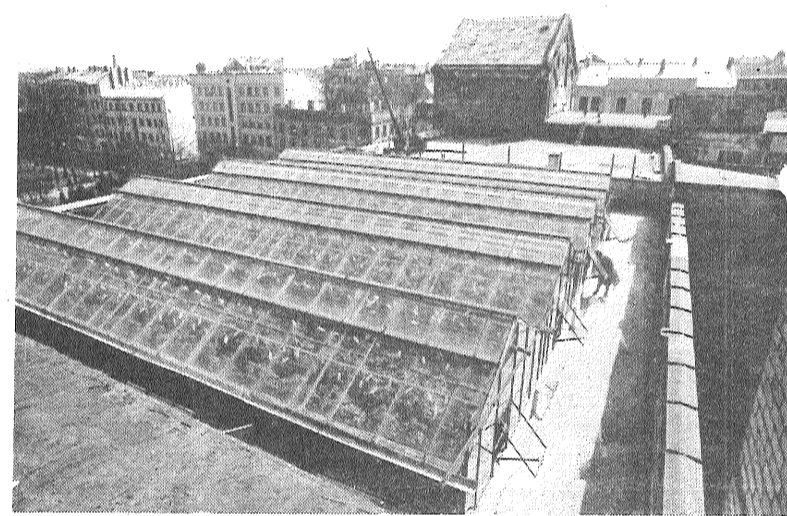
MASKAVA. PSRS Sakaru ministrija izlaidusi pastmarku, kas veltīta 125. gadadienai, kopš radusies Sarkanā Krusta un Sarkanā Pusmēness starptautiskā kustība. Mākslinieks L. Zaicevs.

ATTELA: jaunā pastmarka.

TASS fotohronika

Interesanta pieredze

Siltumnīca uz jumta

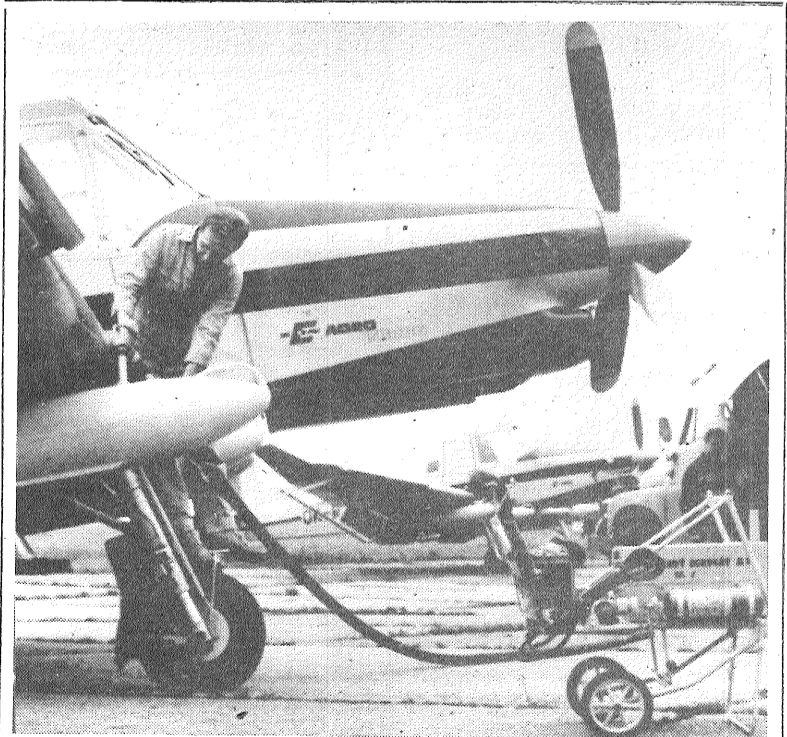
No Rīgas bezalkoholisko un dzirkstošo dzērienu rūpnīcas darbiniekiem var pārņemt interesantu pieredzi, kā saimnieciski izmantot platības un dot reālu ieguldījumu uzņēmuma sociālajā attīstībā. Kādā sapulcē tika izteikti priekšlikumi — uzbūvēt siltumnīcu uz rūpnīcas jumta. To nenoraidīja kā nereālu, bet pieņēma izpildei. Vispirms konsultējās ar siltumnīcu saimniecības speciālistiem. Neviens nesmējās, bet padomju saimniecība «Rīga» piekrita ne vien konsultēt, bet arī piegādāt sēklas materiālu un sniegt citus pakalpojumus.

Siltumnīcu projektēja un uzbūvēja pašu spēkiem. Un tagad virs kāda korpusa saulē mirdz siltumnīcas stikli. Tajā aug loki un salāti. Pirmā raža jau nogaršota rūpnīcas ēdnīcā. Uz 1. Maija svētkiem novāca arī pirmos tomātus. Ziemā un nākamā gada agrā pavasarī, «starpsezonas» laikā, nolemts audzēt krizantēmas un tulpes. Pēc aprēķiniem sakņu dārzam uz jumta jādod ekonomiskais efekts aptuveni 100 tūkstošu rubļu apmērā.

Veiksmīgais pasākums iedvesmojis rūpnīcas darbiniekus. Jau sagatavots otrs jumts — kāpēc neaudzēt svaigus dārzeņus ne vien ēdnīcas vajadzībām, bet arī pārdošanai saviem darbiniekiem?

ATTELA: siltumnīca uz jumta.

J. ZITLUHINA foto (LATINFORM)

ČEHOSLOVAKIJA. «AGRO — TURBO» ir jauna lidmašīna lauksaimniekiem. To sāksi ražot rūpnīca «Moravan», kas atrodas Otrkovicēs pilsētā. Jaunās lidmašīnas priekšrocības — lielas manevrēšanas spējas, komfortablāki apstākļi pilota darbam. ATTELA: lidmašīnu «AGRO — TURBO» gatavos lidlojumam. ČTK — TASS foto

PĒTERIS ZEILE

Latgale pirms 60 gadiem — 1928. gada preses spoguļī

3. Literārie darbi periodikā. Diskusija par latgaliešu literatūru

TIN VISOS tālaka Latgales periodiskajos izdevumos tiek publicēti literārie darbi — visbiežāk dzejoļi, pa kādajiem vai viencēlīnam, isāki vai garāki stāsti. Romānu, kā nozīmīgu žanru, nekur nemanā. Populāri ir Čerpiņu Blauzgas (Pēteris Kuļša, ko nogalināja vācu fašisti) fejetoni «Jaunajā Straumē», kuros trāpīgi un visā dokumentālajā konkrētībā satīriski izsmietas dažādas nebūšanas, īpaši konkurējošo partiju — sevišķi Kristīgo zemnieku un demzemu darbu ambīcijas un izdarības.

Kas attiecas uz dzeju, tad aplūkojamajā laikā tās mākslinieciskais līmenis ir visai zems, maza arī sabiedriskā rezonanse. «Katoļu Dzeivē» un «Latgolas Vordā» ievietotie dzejoļi ir reģiska misticisma caurstrāvēti, formā gaužām vārgi un šodien vienkārti nebaudāmi. Tie var izraisīt tikai līdzjūtīgu smaidu. Vēlreiz apstiprinās senā patiesība, ka vienpusīgots reliģiskās idejas ilustrācijas tēlainā (pie tam raupji neizkoptā) formā, nespēj pacelties kaut cik nozīmīgas estētiskās vērtības pakāpē.

Kreisāki un liberālāki izdevumi «Latgolas Dorbs», «Jaunā Straume», un «Латгалская мысль») reizēm publicē pa kādam Seimāna Putāna asi skarbam, antiklerikālam dzejojim. Viņš šajā laikā jau ir četru divdesmitajos gados izdotu dzejoļu krājumu autors. Ceturtais — «Latgolas oroja balss» izdots 1927. gadā pēc kārtējās iznāšanas no Daugavpils cietuma, kur viņš atrodas 1926. gadā un uzraksta vairākus dzejoļus. Labēja un klerikālā prese tiecas dažādi diskreditēt Seimāni Putānu un viņa dzeju, jo viņš aicina mest pie malas pātaru grāmatu, iet uz šapulci, lai cīnītos par savām tiesībām, jo «bolti vergi mes dzimtinē sovā».

Sajā laikā literatūras jomā aktīvi darbojas Juris Pabērzs (1940. gadā Tautas saeimas deputāts un tieslietu ministrs). Galvenokārt avīzē «Jaunā Straume» (vēlāk — «Jaunais Vords») J. Pabērzs publicē rakstus par kultūras un literatūras jautājumiem, stāstus, dzejoļus, garākus liroepiskus dzejojumus. Viņa dzejā atklājas latgaliešu centieni pēc gara gaismas, labākas dzīves, kritiski atklātas dažādas sadzīves nebūšanas. Citu šālaika autoru vidū J. Pabērza dzeja izceļas ar savu tvirtumu, relatīvi izteiktākām mākslinieciskām kvalitātēm.

Pat žurnāls «Zīdūnis», kas citu izdevumu vidū izceļas ar augstāku literāro, valodas un arī daļēji vispārējo kultūru, publicē daudz mākslinieciski pavāju un pavisam vāju darbu (Latgāļana luga «Povulenš»), A. Smāgara, J. Cakula u. c. pseidopatriotiskā, oficiālā tautiskuma garā veidota, kā arī dabu un mīlestību virspusēji un pasalkani apjūsamošā dzeja). M. Apels recenzē (4./5.) J. Režga dzejoļu krājumu «Nokūtnes skaņas» un raksturo to kā klaji diletantisku (dzejoli «Profets» — 36 rindas un 35 gramatiskas kļūdas). Vispār parādās samērā daudz dzejoļu un autoru, kas vēlāk pazuduši, neatstājot jūtamas pēdas literatūrā, kultūrā.

Žurnāls «Zīdūnis» izsludina dzejas konkursu, kas papildus dod vairākus desmitus jaunu

dzejoļu, taču tas ir drīzāk progress kvantitatīvā, bet ne kvalitatīvā ziņā. Tomēr procesa skatījumā tam ir pozitīva nozīme. Sevi piesaka daži topošie literāti, kas savas spējas produktīvi atklāj tikai vēlāk — trīsdesmitajos gados.

Dzīvas diskusijas gandrīz visa 1928. gada ilgāmībā izsauca žurnāla «Zīdūnis» 1927. gada 5. numurā publicētais filoloģijas studenta, vēlāk plaši pazīstama literatūrzinātnieka un publicista Leonarda Latkovska raksts «Latgolišu literatūra un tos nokūtnē». Galvenās L. Latkovska raksta tēzes ir sekojošas. Latvieši ir samērā maza tauta, un saskaldītās literatūru, balstoties uz dialektiem, nav mērķtiecīgi no kultūras vispārējās attīstības viedokļa. Vienā valstī jābūt vienai rakstu valodai, vienai literatūrai. Domāt par patstāvīgās latgaliešu literatūras nodibināšanu ir aplami, un aizrautīgi jūsmot un sapņot par to, nozīmē krāpt pašiem sevi ar mānīgām ilūzijām un mānīt tautu. Protams, latgaliešu dialektā jau sarakstīts ne mazums dzejoļu, stāstu, sākot no Andriņa Jurdža, Pētera Miglinika līdz visjaunākajiem literātiem. Latgaliešu dialektā iznākusi daudzi kalendāri (sākot ar Gustava Mantelēļa izdevumiem), periodiskie izdevumi «Gaisma», «Dryva» un citi, ieskaitot tagadējās dažādu partiju un grupējumu avīzes, žurnālus. Un tomēr, ja runājam par latgaliešu dialektā tapušajiem literārajiem darbiem, tie

monta». Jā, latgaliešu literatūras tagadējie asni ir visai vārgi, taču ar laiku tie var pieņemt spēkā, stiprumā vērsties atzīstamās vērtībās. Latgalē dzīvojošā tauta vēl stipri atpalikusi, tāpēc savā valodā — dialektā tai jānodod literāri darbi un populāri zinātniski raksti, kā arī materiāli par politiskiem un saimnieciskiem jautājumiem, kaut arī izglītotāks cilvēks smelsies zināšanu latviešu, vācu, krievu, angļu un citās valodās. Jāņem vērā cilvēku tradīcijas, ieradumus, to, ka Latgales vienkāršajam cilvēkam tuvu pie sirds dialekts, kuru viņš lieto ikdienā.

Polemiskā raksta autors gan atzīst, ka «mums vēl nav savas gramatikas», ka latgaliešu laikraksti iznāk katrs pēc savas gramatiskās rakstības, arī rakstniekiem nevar aizliegt rakstīt katram pēc sava.

V. Bērzmala (tāpat kā dažu citu «Zīdūņa» autoru) atlieksme ir ierobežoti tendencioza tajā ziņā, ka latgaliešu literatūra tiek pretstatīta latviešu (baltiešu) literatūrai kā «pagāniskai», ateistiskai, «seksualitātes piesātinātai», tādai, kas vērsta tikai uz tagadni, bet nevis uz nākotni. Loģiski iznāk (daži autori to pasaka tiešāk, citi — izvairīgāk), ka latgaliešu topošajai literatūrai jābūt ne tikai balstītai dialektā, bet arī jābūt kristīgā (resp. katoliskā) gara caurstrāvotai.

Raksta «Brīvu ceļu latgaliešu literatūrai» autors ar pseidonīmu «Alberts», atzīmē, ka L.

tiek dots diskusijas aizsācējam L. Latkovskim.

L. Latkovskis pateicas par plašo sarunu, par tajā «izskanējušo patriotismu», taču secina galveno: šie raksti vāji argumentēti. Galvenā ir voluntāra tendence: vajagi vajagi! Un viss! L. Latkovskis vēlreiz pasvītro: tiem, kam ir patiess talants, jāpiedalās latviešu literatūras kopšanā. Neapšaubāmi, ka vajag rakstīt par Latgali, tās pagātni, tagadni, par cilvēkiem un tradīcijām. Bet vajag rakstīt latviešu literatūrā valodā, lai to visu varētu lasīt ne tikai Latgalē, bet arī pārējos Latvijas novados. Jā, Latgalei vajadzīga literatūra, taču ne tāda, kādu to redzam tagad — kā nenoteiktu pusdialektu ar poionismu, rusicismu, atsevišķu pagastu izlokšņu sajaukumu, bet gan pareizā, literārā latviešu valodā veidota.

Itālijā ir daudz dialektu, saka L. Latkovskis, bet itāļu literatūras pamatā ir Toskanas izruna. Arī citās lielākās Eiropas valstīs — Anglijā, Francijā, Vācijā ir ne mazums dialektu, izlokšņu, taču literārā valoda katrā no tām ir viena. Mums visiem literatūrā un zinātnē jābalstās uz zinātniski izstrādātu latviešu rakstu valodu. «Ka sovos mojos mes pagaidom runosim dialektiski (dialektā — P. Z.), atteiceiba pret nūpītnu literatūru tys vēl niko nanūzeimoj. Ja bys talanteigi rakstniki, varbyt geniiji, kai roksta V. Bērzmalls, tod viņi arī dziļi izpratīs Latgolas vēsturi, tos goru, ko tagadējos subjektīvos lirikas porstovji nabyt naatkloj. Vajag cerēt uz reāli iespējamu. Uz māispejamū cerūt, laudis parosti pīdzeivoj vilšonūs, kas narati ir ar traģisku raksturu» (Nr. 6, 23. lpp.).

Diskusijas par latgaliešu literatūras iespējām turpinās arī vēlāk. Trīsdesmitajos gados no Latgales nākošie literāti rakstīja gan latviešu literatūrā valodā, gan dialektā. Literārais dialekts savu izkopi un nereti talantīgu izpausmi literatūrā piedzīvoja trīsdesmitajos gados un četrdesmito gadu sākumā. Iznāca visu žanru literārie darbi un daži periodiskie izdevumi. Lielākā daļa šo literātu kara beigās emigrēja uz rietumvalstīm. Tur tika izdoti daži zinātnisku rak-

dialektā. Iznāca arī «Kolhozniku kalendārs 1960» (1959.). Taču jau 40. gadu beigās un 50. gadu sākumā visi izdevumi pakāpeniski pārgāja uz latviešu literāro valodu, jo to darbinieki, kā literārie līdzstrādnieki, tā redaktori un korektori vairs pietiekami kompetenti nepārzināja augšzemnieku literāri žurnālistiskās tradīcijas, literāro dialektu.

Jāņem vērā ne tikai sociālpolitiskās atšķirības starp 20. — 30. gadiem un padomju varas pēckara gadu desmitiem. Vēsturisko atšķirību dēļ starp Latvijas novadiem, lielaj daļai toreizējo (t. i. 20. — 30. gadu) Latvijas iedzīvotāju, īpaši vecākajām paaudzēm, galvenā zināšanās valoda bija dialekts, viņi nepārzināja vai arī visai vāji saprata latviešu literāro valodu. Laika gaitā, sevišķi pēc Lielā Tēviņas kara, notiekojot paštrinātai ekonomisko, sociālo, demogrāfisko un kultūras procesu intensifikācijai un integrācijai starp visiem Latvijas novadiem, Latgales latvieši apguva latviešu literāro valodu, ieauga kopējā latviešu padomju kultūrā. Jāņem vērā vēl viens būtisks faktors — latviešu nācļjas konsolidācija īsti noslēdzās tikai šajos apstākļos, padomju varas gados. Šajā procesā tieši Latgales saikne un atlieksmes ar pārējiem Latvijas novadiem veido būtisku aspektu.

Taču teiktāls nenozīmē, ka tagad vairs neko nevajadzētu publicēt latgaliešu dialektā. Jau 1958. gadā kopā ar P. Laizānu «Karogā» un krājumā «Aiz ezera balti bērzi» uzrakstītajā apcerē par Latgales literatūras un preses vēsturisko gaitu, uzsvēram, ka vajadzētu izdot labāko no latgaliešu literatūras mantojuma, protams, arī no tā, kas reiz uzrakstīts dialektā. Pēckara gados iznāca divi Seimāna Putāna dzejoļu krājumi dialektā, daži atsevišķi darbi periodikā. Taču 60. — 70. gados bija nepareiza vienpusīga tendence ignorēt atsevišķu Latvijas novadu, arī Latgales, īpatnības, tradīcijas, kultūras mantojumu. Pēdējos gados šī vienpusība tiek pārvarēta, un mēs visi pilnā mērā apzināmies, ka jāceļ godā viss nozīmīgais, kas ir katra novada kultūrā. Tāpēc pēdējā laikā atkal samērā izvērsti tiek publicēti literāro darbu, galvenokārt dzejas paraugi augšzemnieku dialektā. Tās ir Pētera Voitkāna, Aleksandra Adamāna, Augusta Eglāja izlases, Andra Vējāna, Pētera Jurčina, Martas Bārbales, Annas Rancānes, Antona Kūkoja, Antona Slišana dzejoļu periodikā un viņu dzejoļu krājumos. «Karogā» (1987, 2) publicēta Osvalda Kravaļa (Ontona Rikstāna) poema «Broļ, pi-miņ». Tā uzrakstīta, balstoties uz Ludzas rajona Ciblas un Pildas izlokšņiem, apgādāta ar vārdnīcu, komentāriem un Pētera Laizāna pēcvārdu. Citādi tās uztvere mūsdienā, arī no Latgales nākušam, lasītājam ir visai apgrūtināta. Taču šāda veida darbam ir sava kultūrvēsturiska, etnogrāfiski lingvistiska nozīme.

Jāpiebilst vēl, ka profesors Vitolds Valeinis veido plašu Latgales dzejas antoloģiju, kas var kļūt par Latgales novada un latviešu literāro mantojuma vispār ievēriības cienīgu parādību.

Vēlreiz atgriežoties pie žurnāla «Zīdūnis», jāatzīmē, ka tas nav izolējies no pasaules un 1928. gadā publicējis krievu un krievu padomju autoru A. Kuprina un M. Zoščenko prozu, prozaika O. Rupaņa ceļojuma piezīmes pa Poliju un citām valstīm. Žurnāls publicē rakstus par Latgales periodikas un literatūras vēsturi, Andriņu Jurdža savāktās tautasdziesmas un mīklas, popularizē folkloru vispār, raksta par latgaliešu ortogrāfijas jautājumiem, izmantojot anketēšanu, pēta tautas medicīnas izplatību un īpatnības Latgalē. Šis darbs vērtējams pozitīvi, jo veicina Latgales iedzīvotāju izglītību, apgaismību un demokrātiskī liberālā garā darbojoties, sekme humanitārās kultūras attīstību.

Latgales keramiķu daiļrade šodien it kā jaunu elpu ieguvusi, it kā modusies jaunai un bagātai dienai. Lūk, daži preiļies A. REČA darbi. A. BONDARENKO foto

rakstīti gramatiski un stilistiski neizkoptā valodā, mākslinieciski vāji, drīzāk var kalpot kā kultūrvēsturiski dokumenti nevis kā paliekamās mākslinieciskās vērtības. Protams, vajag respektēt novada vēsturi, tradīcijas, īpatnības, vajag visu to pētīt nopietni, zinātniski, taču daiļliteratūru jāveido latviešu valodā. L. Latkovskis līdz ar to neizslēdz atsevišķu izdevumu (kalendāru, folkloras, etnogrāfijas krājumu u. tml.) klajā laišanu dialektā.

Lielākā daļa autoru, kuru raksti tiek publicēti šajā sakarā, oponē L. Latkovskim. V. Bērzmalls (Nr. 5) uz jautājumu «Vai iespējama mums, latgaliešiem, sava literatūra?» atbild ar kategorisku: jā, vajadzīgai! «Jo ikvīnai tautai to ir golvona gora-

Latkovskis pauž latgaliešu intelligences lielas daļas domas. Taču viņš uzskata, ka tās garīgās potences, kas uzkrātas Latgalē, īsti var izteikt un atklāt ar pašu latgaliešu uzrakstītās literatūras palīdzību.

Bet galvenais ir tas, ka «šai literatūrai joatkļoj tos bryces, kas cērstas Latgolas sejā vysā viņas verdzeības laikā, kurā byutu sakūpotas tautas osoras, tautas dusmes un rībums pret svešajam varmokom un, beidzūt, tautas gaišais, dzērktūsais humors, kurš paguruma breižūs atjaunoja tautu, taidejaidi mozy-nodoma sopeš un dūdama spēku turpmokom ceinom.»

Pēc J. Cakula, B. Briško un vēl dažu citu autoru rakstiem «Zīdūni» un «Latgolas Skolā», kuri atbalsta latgaliešu literatūras attīstīšanu dialektā, vārds

stu krājumi, daiļliteratūras darbi, periodika, taču ar laiku šie izdevumi panīka un pašreiz lasītāju trūkuma dēļ kvantitatīvi sārukuši un atrodas galējas krīzes stāvoklī. Jau piecdesmito gadu otrā pusē M. Bukšs, kas emigrācijā laida klajā apjomīgo (780 lpp.) «Latgāļu literatūras vēsturi», tās beigu daļā zēlojas, ka neviens vairs negrib lasīt un rakstīt dialektā, ka latgaliešu izdevumu izplatība svesumā maza, lasītāju kontingents šaurš, turklāt izkļiedēts dažādos kontinentos. Pašam latgāļu izdevniecības vadītājam V. Locim esot jāstrādā par burtlici. Latgaliešus, tāpat kā latviešus vispār, apdraudot asimilācijas briesmas.

Latvijā pēckara gados dažas Latgales rajonu avīzes iznāca

Kolhoza „Piebalga“ kauss

Jaunpiebalgā noritēja kolhoza «Piebalga» ceļojošā kausa izcīņas sacensības galda tenisā. Par Piebalgas kausu preiļeši cīnījās otro reizi. Sogad veiksmīgi, jo neatlaidība nēma virsroku.

Mums, sacensību organizatoriem, bija prieks, ka Preiļu rajona dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības fizikolektīvs mēroja tik tālu ceļu. Komandā spēlēja Aleksandra Sevcova, Jānis Sišlo un Voldeimārs Limanis.

Sacensībās īsta cīņitāja raksturu parādīja Voldeimārs Limanis. Tas, protams, labvēlīgi ietekmēja komandas biedrus.

Sieviešu vienspēlēs A. Sevcovai šoreiz 4. vieta, vīriešu — J. Sišlo — 1., bet V. Limanim — 3. vieta. Sieviešu dubultspēlēs A. Sevcova izcīnīja uzvaru. Arī

vīriešu dubultspēlēs J. Sišlo un V. Limanim 1. vieta. Preiļu rajona dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības komanda sekmīgi cīnījās arī jauktajās dubultspēlēs. Bet kopvērtējumā — pārliecinoša uzvara un kolhoza «Piebalga» ceļojošais kauss atceļoja uz Preiļiem.
V. KAIROVS, sacensību galvenais tiesnesis
ATTELĀ: A. Sevcova, J. Sišlo un V. Limanis pēc sacensībām.

Dovoles apkaimē

Republikā organizētās orientēšanās sporta nedēļas ietvaros notika rajona masu orientēšanās sacensības. Piedalījās vairāk nekā 200 dalībnieku no rajona skolām. Visorganizētākie — Aglonas vidusskola un Aizkalnes astoņgadīgā skolā.

Sacensības notika Dovoļes ezera apkaimē pa vecuma grupām.

Grupā S-10 vislabākais rezultāts bija Dagmārai Fokinai no Gaiņu astoņgadīgās skolas, V-10 — Egonam Zalānam no Aglonas vidusskolas, S-13 — Natālijai Trifonovai no Preiļu 2. vidusskolas, V-13 — Jānim Dunduram no Aglonas vidusskolas, S-15 — Ilzei Greižai no Aglonas vidusskolas, V-15 — Arkādijam Kondratovam no Preiļu 2. vidusskolas.

Grupās S-17 un V-17 orientieristu bija maz. Galvenokārt sacentās tikai aglonieši. Pirmās

vietas izcīnīja Lilija Placinska un Ģunārs Kvjatkovskis.

Vienlaikus vērtēja arī zēnu un meiteņu komandas sacensībās «Sprīdītis» un «Pavasara kauss». Grupā S-10 starp meiteņu komandām 1. vietā ierindojās Gaiņu astoņgadīgā skola, grupā V-10 starp zēnu komandām uzvarēja Aglonas vidusskola, S-13 — Aglonas vidusskola, V-13 — Aglonas vidusskola, S-15 — Aglonas vidusskola, V-15 — Preiļu 2. vidusskola.

I. MENSIKOVA, sacensību galvenā tiesnese

BĒRNU UN JAUNATNES REPUBLIKAS SPARTAKIĀDE

Jaunie futbolisti spēlē labāk

Aprīļa pēdējās un maija pirmajās dienās Preiļu stadionā notika republikas bērnu un jaunatnes spartakiādes zonas sacensības futbolā trijās vecuma grupās.

Vecākajā grupā sacentās Rīgas, Ogres, Balvu un Preiļu komandas. Par favorītiem uzskatīja Rīgas specializētās futbola skolas jaunietus. Viņi PSRS jaunatnes meistarsacīkstēs savā apakšgrupā patlaban ieņem 3. vietu. Mūsu jaunie futbolisti tomēr bija noskaņoti bezkompromisa cīņai ar spēcīgo komandu no Rīgas. Pirmā puslaika beigās ridinieki guva pirmos vārtus. Otrajā puslaikā viņu pārākums kļuva acīmredzams, un ridinieki uzvarēja ar 4:0. Arī citu rajonu komandas viņi pārspēja pārliecinoši un pelnīti ieguva 1. vietu un tiesības spēlēt finālā.

Mūsu jaunieši ar 8:1 uzvarēja Balvu, ar 2:1 — Ogres rajona komandas un ierindojās 2. vietā. Trešajā vietā — ogrēnieši.

Arī pērn bērnu un jaunatnes spartakiādes zonas sacensībās bijām otrie. Vecākās grupas komanda dos ieskaites punktus, jo kopvērtējumā varam ierindoties 5. — 8. vietā.

Jaunākajā un vidējā vecuma grupā spēles ritēja ļoti saspringti. Jaunākajā grupā, lai noteiktu uzvarētāju, nācās vērtēt vārtu attiecību, jo divas komandas savā vienādā punktu skaitu.

Pirmajā sacensību dienā Preiļu bērnu un jaunatnes sporta skolas futbolisti ar 4:0 uzvarēja Valmieras komandu, otrajā dienā — ar 6:0 — Ilūkstei, bet Rēzeknes jaunie futbolisti ar 5:0 Ilūkstes, ar 8:0 — Valmieras komandu. Visu izšķīra spēle ar Rēzeknes jauniešiem.

Mūsu komandai bija vajadzīga tikai uzvara. Skriet, tā bija pelnīta, jo spēlei zēni atdeva daudz spēka un enerģijas. Piecas minūtes pirms spēles beigām mūsējie bija vadībā ar 1:0. Likās, ka esam spējīgi vēlreiz pārspēt pretinieka vārtsargu. Taču... kļūdījās komandas aizsargs, un rēzeknieši rezultātu izlīdzināja — neizšķirts viņus apmierināja, jo deva iespēju ierindoties 1. vietā un izcīnīt ceļazīmi uz finālsacensībām. Tā, nezaudējot nevienu spēli zonas turnīrā, mūsu komanda tomēr ieņēma tikai otro vietu. Trešajā vietā ierindojās Valmieras jaunie futbolisti.

Vidējā vecuma grupā vieglas uzvaras daudz prognozēja Rīgas bērnu un jaunatnes sporta skolas komandai. Taču citu rajonu jauno futbolistu bezkompromisa cīņa apgāza iepriekšējās prognozes. Pirmajā spēlē Rīgas jaunieši uzvarēja Liepājas komandu (3:0). Mūsu zēni ar 0:2 zaudēja valmieriešiem. Toties otrajā sacensību dienā preiļeši šķērsoja spārņus un ar spartakiādes līderkomandu — Rīgas BJSS — spēlēja kā līdzīgs ar līdzīgu. Kaut spēle beidzās bez vārtu guvuma (0:0), mūsu zēni pie pretinieka vārtiem izveidoja dažas bīstamas situācijas. Taču neprata gūt vārtus. Mūsējie šoreiz parādīja savu raksturu, ko diemžēl nevar teikt par iepriekšējo spēli ar Valmieras komandu.

Sacensību pēdējā dienā tikās Rīgas un Valmieras komandas. Valmieriešus apmierināja neizšķirts. Spēles sākumā viņi izvirzījās vadībā (1:0), taču ridinieki rezultātu izlīdzināja, bet pēc tam izvirzījās vadībā ar 2:1. Tādējādi Rīgas BJSS kļuva par zonas sacensību uzvarētāju un izcīnīja tiesības spēlēt finālā.

Otrajā vietā — Valmieras komanda. Preiļu jaunajiem futbolistiem, lai izcīnītu 3. vietu, pēdējā spēlē vajadzēja uzvarēt Liepājas komandu. Mūsējiem tas izdevās.

Gribu izteikt dažas domas par vidējās un jaunākās grupas komandām. Pašiem jaunākajiem spēlētājiem izvirzījām mērķi kļūt par zonas sacensību uzvarētājiem. Pilnībā ar uzdevumu galā netikām. (Pērn jaunākās grupas komanda spartakiādē izcīnīja 3. vietu.) Tomēr kopumā zēnu spēli vērtēju kā apmierinošu: no šī turnīra izdarīsim secinājumus. Cerēsim, ka republikas bērnu un jaunatnes sporta skolu meistarsacīkstēs (tās jau sākušās) sportiskā veiksme nepaies garām. Ceram iekļūt finālā un cīnīties par medaļām.

Vidējās grupas komanda sacensības uzsāka vāji (ar Valmieras rajonu). Iespējams tāpēc, ka divas nedēļas pirms sacensībām komandai nebija spēļu prakses, tā neticēja savām spējām. Jaunieši šķīta, ka pretinieku komandas ir neuzvaramas. Turnīrs parādīja, ka mūsu futbolisti tomēr varēja cīnīties par augstāku vietu. Trūkumus meistariņā bieži vien var kompensēt ar cīņas spar un rakstura sīkstumu. Arī pērn republikas bērnu un jaunatnes spartakiādes zonas sacensībās šīs vecuma grupas komanda izcīnīja 3. vietu.

Salīdzinot ar iepriekšējā gada zonas sacensībām, komandas parādīja labāku sagatavotību. Nu ir laiks domāt arī par bērnu un jaunatnes republikas spartakiādes medaļām!

V. TOČKO,

bērnu un jaunatnes sporta skolas treneris

REZEKNES
14. PROFESIONĀLA TEHNISKA VIDUSSKOLA
uzņem audzēkņus 1988. — 1989. mācību gadam sekojošās specialitātes:
automobiļu remontatšlīdznieki;

galdnieki, namdari; krāsotāji, apmetēji; buldozera, skrāpēja mašīnisti; iekšējo sanitārtehnisko sistēmu un iekārtu montētāji; mūrnieki, tērauda un dzelzsbetona konstrukciju montētāji.

Mācību ilgums — trīs gadi. Skolā uzņem ar astoņu klašu izglītību pēc organizāciju norikojumiem (ar vai bez stipendijas). Ir kopmītne.
Skolas adrese: 228100, Rēzeknē, Varoņu ielā 11-a.

Informē kultūras un sporta kompleksss

KULTŪRAS PASAKŪMI MAIJĀ PREIĻOS

- 13. maijā rajona kultūras namā — Preiļu 1. vidusskolas atskaite koncerts, diskotēka.
- 14. maijā plkst. 11.00 rajona kultūras namā — šūšanas un piegriešanas kursu dalībnieču (krīevu plūsma) darbu izstādes atklāšana. No plkst. 12.00 rajona kultūras nama otrajā stāvā darbosies spēļu automāti bērniem.
- 15. maijā plkst. 17.00 rajona kultūras namā — grupas «Tip-top» koncerts.
- 21. maijā — Muzeju diena:
1. P. Cernavska izstādes atklāšana, 65 gadu jubilejas atzīmēšana Jasmuļžā;
2. Tikšanās ar novadniekiem A. Stankeviču un J. Pabērzu.
- 21. maijā — sezonas atklāšana Preiļu parkā.
- 22. maijā — Meistaru svētki.
- 23. — 31. maijā grāmatu namā «Latgale» — bērnu zīmējumu izstāde.
- 24. maijā plkst. 19.00 rajona kultūras namā — čigānu ansambļa «Ame Roma» koncerts.
- 28. maijā no plkst. 12.00 rajona kultūras nama otrajā stāvā darbosies spēļu automāti bērniem.

LIVANOS
21. maijā plkst. 14.00 — čigānu ansambļa «Ame Roma» koncerts.
28. maijā plkst. 20.00 — Līvānu kultūras nama dramatiskā kolektīva izrāde. R. Blaumanis. «Pazudušais dēls».

ROŽKALNOS
28. maijā — Bērniības svētki, diskotēka.

SAUNA
21. maijā — jauniešu draudzības vakars.

JERSIKĀ
14. maijā — koncerts «Visu gadu dziesmas krāju». 28. maijā — Bērnu svētki.

ROZUPE
15. maijā plkst. 15.00 — J. Graubiņa mūzikas dienas. 28. maijā — rakstnieka J. Niedres atceres pasākums.

RAUNIESOS
14. maijā plkst. 20.00 — jauno ģimeņu vakars. 27. maijā plkst. 19.00 — apspēlības.
SPORTA PASĀKUMI MAIJĀ
14. maijā — Preiļu BJSS stadionā — sacensības futbolā. 14. un 15. maijā plkst. 11.00 Preiļu rajona izpilddomeijas sežu zālē — Latgales rajonu draudzības kausa izcīņa šahā. 17. maijā rajona skolās — «Cerību starti». 21. un 22. maijā plkst. 11.00 pie Dovoļes ezera — jauno tūristu salidojums. 29. maijā sacensības makšķerēšanā. Pulcēšanās plkst. 6.00 pie rajona kultūras nama.

A. URČA,

Preiļu rajona kultūras nama metodeiķe

Redaktora v. P. PIZELIS

TV VIĻNA

12. maijā. 8.00 — «Labrīti!». 8.20 — Padomju dziesmas. 9.00 — Dokumentāla filma. 9.30 — Pusstunda pēc stundām. 10.00 — TV — skolēniem. No kultūras vēstures. A. Venuolis. 10.35 — Raidījums dārzkopjiem. 11.05 — Mākslas filmas «Bet rītausmas šeit kļūsa». 1. sērija. 12.45 — Zinas. 18.00 — Zinas. 18.15 — Meklējumi. Risinājumi. Rezultāti. Individuālā celtniecība pilsētā. 18.45 — Dokumentāla filma. 19.00 — Sagaidot XIX Vissavienības partijas konferenci. Televīzijas forums. Lietuvas komitauņne pārkārtošanās procesā. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zinas (krīevu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās starpt. 21.50 — Dokumentāla filma «Cīvēks no pagātnes». 22.15 — Estrādes orbitā. 23.15 — Zinas.
13. maijā. 8.00 — «Labrīti!». 8.20 — Pasdarbības kolektīvu koncerts. 9.00 — Dokumentāla filma. 9.30 — Meklējumi. Risinājumi. Rezultāti. 10.00 — Koncerts. 10.40 — Mākslas filmas «Bet rītausmas šeit kļūsa» 2. sērija. 12.10 — Zinas. 18.00 — Zinas. 18.15 — Arhitektūra un dizains. 18.55 — Literatūras galerija. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zinas (krīevu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās starpt. 21.50 — Mākslas filma «Nepabeigtais skandarbs mehāniskajam klavierēm». 23.30 — Zinas. 23.40 — Mākslas filmas «Drvainās laulības» 1. sērija.

PAZUDUSI kucīte. Izskats: vidēja auguma, tumšas krāsas, slaidās kājas, balta krūtiņa, strupa aste. Atsauca uz vārdu Cita. Redzēta klaiņojam Pieniņu, Riebiņu apkārtnē. Atradēju lūdzam paziņot Preiļos, Raiņa bulvārī 9, Briģim.

Paliks... Atspulgs no nebeidzamiem darbjem, No mirkliem prieka pilnīem Un no mirkliem skarbiem. (J. Osmanis)

Izskām dzīļu līdzjūtību piederīgajiem, **MONIKU KLUSU** izvadot kapu kalnīņā. Silajāņu skolas kolektīvs

LABOJUMS

Laikraksta 28. aprīļa numurā publicētajā līdzjūtībā Antona Kokina piederīgajiem pieļauta korektūras kļūda. Pareizi jābūt: «Ančipanovi Kuldiģā».

UPMALAS CIEMA BĒRNUDĀRZAM «PIENENTE» vajadzīga pavāre. Ir labiekārtota kopmītne. Zvanīt — 31316 vai 31328.

Ejiet lēni, sirmie zirgi, Kapu vārtos gaita stās, Pāri sirdij aplkusušai Zeme smilšu segu klās. (Sk. Kaldupe)

Izskām dzīļu līdzjūtību piederīgajiem, **KĀRLI VILKĀJU** uz smiltāju izvadot. Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Lēks saulīte citu rītu Druvas, silus apraudzīt. Tu gulēsi mūža miegu Baltos smilšu palagos. (T. dz.)

Izskām dzīļu līdzjūtību piederīgajiem, **ANNU CEPURĪTI** izvadot kapu kalnīņā. Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Ilgus gadus dzirdri rīti Sauca darba dienu sākt, Bet nu zemes klēpi klūsā Nogurušās rokas stāj. (V. Rūja)

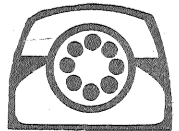
Izskām dzīļu līdzjūtību piederīgajiem, **JĀNI OLKSNU** pēdējā gaitā pavadot. Oškalna kolhoza kolektīvs

Lai tiem citiem labi bija, Man vairs laba nevajag. Zemes māte roku sniedza, Vieglas smiltis vēlēdama. (T. dz.)

Izskām dzīļu līdzjūtību **VE-RONIKAS STAFECKAS** piederīgajiem, izvadot viņu pēdējā gaitā. M. Gorkija kolhoza valde

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Приельского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Преиля, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. **TĀLRUNI:** redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulu nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un ceptniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludnājiem — 22305.

Tir. 14347 eks. (latv. v. 10191 eks., krievu val. 4156 eks.). 1. nos. iespiedioksnē. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespēts Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1. Indeks 68169. Pas. 869.